

Jobs geloof in de voorzienigheid van God de Vader

Schriftlezing: Job 1:20 - 2:10

Tekst: Job 2:10b

Zingen:

Ps. 65:6

Ps. 94:8

Ps. 92:3, 8

Ps. 30:4

Ps. 121:4

Zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen? Job 2:10b

Met deze woorden willen we ook lijnen trekken naar het catechetisch onderwijs van zondag 10, in het bijzonder vraag en antwoord 27 en 28.

Het gaat deze middag over Jobs geloof in de voorzienigheid van God de Vader.

We letten op twee gedachten:

1. Jobs dankbaarheid in voorspoed,
2. Jobs geduld in tegenspoed.

1. Jobs dankbaarheid in voorspoed

Geliefde gemeente, in de zeventiende eeuw leefde de bekende oudvader Jodocus van Lodenstein. Dat was een man die dicht bij de Heere leefde. Van hem is gezegd dat hij dagelijks bezig was met hemelse overdenkingen en plichten. Dat mocht hij niet alleen beoefenen in gezonde dagen, maar ook in dagen van ziekte.

In 1677 werd deze dienaar van het Woord ziek, en hij wist dat zijn ziekbed een sterfbed zou gaan worden. Op een dag kreeg deze zieke dominee bezoek. Toen hij zich vanwege dat bezoek wat wilde oprichten, lukte hem dat niet. De bezoeker ondersteunde hem. En weet u wat hij toen zei? Niet: nu word ik door mijn vriend ondersteund. Nee, hij zei: *Nu leer ik wat het is om te steunen op de God Israëls. Ik steun lieflijk op mijn Liefste.*

Zo ervoer hij de armen van zijn vriend als de armen van God. Zo zag hij dat als een zegen van zijn God. Maar ook als het heel moeilijk was en hij de gevolgen van zijn ziekte moest ervaren, mocht hij dat zien als Gods voorzienigheid. Wanneer bezoek hem dan zei: die pijn is zeker wel een verzoeking voor u, dan raakte Lodenstein ontstemd. Zo zag hij het niet. Dan zei hij: waarom zeg je dat? Waarom zeg je niet dat de Heere deze weldaden geeft? Waarlijk, de Heere is goed en Zijn majesteit doet altijd wel, hoe Hij het ook met ons geliefd heeft te maken.

Gemeente, het is genade als je zo mag getuigen, in tegenspoed en in voorspoed. Het is genade om kinderlijk te mogen geloven in de voorzienigheid van een almachtig God en een getrouw Vader.

En vanmiddag gaan we ontdekken dat Job daar ook iets van geleerd heeft in zijn leven, en dat juist in de diepste moeite en ellende zijn geloof in Gods voorzienigheid openbaar gekomen is.

Ja, de woorden die wij hier uit Job 2 voor ons hebben liggen, zijn inderdaad woorden van Job. Als ik aan jullie vraag, jongens en meisjes: wie is Job, dan kennen jullie hem wel. Job is helemaal niet zo'n onbekende figuur uit de Bijbel. En als ik dan vraag: wat weet je van Job? Dan is misschien wel het eerste wat bij je bovenkomt: Job is die man die zo ellendig eraan toe was, toen de duivel hem ging plagen. Alles raakte hij kwijt, en hij werd ook nog doodziek. Dikwijls weten we dan niet veel meer van hem, dan dat hij geoefend werd in het geloof in zulke moeilijke wegen, en dat de Heere op Zijn tijd een wending gaf en alle ellende veranderde in blijdschap en voorspoed.

Toch gaan we eens wat nader kennismaken met Job. Zijn naam is bekend, en één van de betekenissen van die naam past helemaal bij wat hij in zijn leven heeft moeten meemaken. Eén van de betekenissen van de naam Job is: de aangevochtene. Nou, we zullen het gaan horen: welke grote plaats de duivel als aanvechter in het leven van Job gehad heeft.

Nu is er een oude gedachte dat deze Job dezelfde persoon is als een zekere Jobab, die wij tegenkomen in Genesis 36 vers 33. En dan zou de naam Jobab in de loop van de tijd zijn afgekort tot Job. Dat komt wel meer voor in de Bijbel. Als dat zo is, dan is Job een nakomeling van Ezau, één van de zonen van Izak. Ja, dan zou hij zelfs één van de koningen geweest zijn die regeerden over de Edomieten. Edom was immers de tweede naam van Ezau. Dat Job koning geweest zou zijn, past wel bij bepaalde uitspraken die wij in het boek Job tegenkomen. Alleen al als het gaat om zijn enorme rijkdom en de eer die hij ontving van ouderen en jongeren, zoals we lezen in hoofdstuk 29.

En als dat zo is, gemeente, dan is dat toch wel heel bijzonder. Want dan ontmoeten wij hier in het boek Job een nazaat van Ezau als een kind van God, terwijl wij in de Bijbel ook lezen dat de Heere gezegd heeft: *Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat*. En dan ontmoeten wij hier in het boek Job een kind van God uit Ezau's geslacht. Ziet u wel: waar genade valt, valt ze eeuwig vrij.

Dat Job een nakomeling van Ezau, oftewel van Edom, zou zijn, blijkt ook uit de plaats waar hij woont. Hij woont in het land Uz, en dat lag inderdaad in de omgeving van Edom, in het zuidoosten van Kanaän. Rondom dat land lagen ook de gebieden waar zijn vrienden vandaan kwamen, en uit één van die streken kwamen ook de rovers die we in Job 1 tegenkomen.

Laten we het er dan maar op houden dat Job inderdaad een nazaat van Ezau is geweest. Wat is Gods genade rijk en vrij.

Deze Job was schatrijk. Zeer veel voorspoed had deze man uit de hand des Heeren ontvangen. Hij was getrouwd met een vrouw, en dat is een zegen. In hoofdstuk 2 komen wij de vrouw van Job voor het eerst tegen. Dan is er wel heel wat gebeurd in het gezin van Job en zijn vrouw. Dan ontmoeten wij haar als een opstandige vrouw, die Gods wegen niet kan begrijpen, die niet wil buigen onder de wil van de Heere en de weg die de Heere met Job en zijn vrouw gaat. Ja, wij komen haar zelfs tegen als een vrouw die niets meer moet hebben van de godsvreze van haar man.

Maar pas op: als wij dat van haar lezen in hoofdstuk 2, moeten we niet meteen de conclusie trekken dat zij altijd zo geweest is. Als ik naar het eerste hoofdstuk van het boek Job kijk, dan wordt ons daar een heel gezegend gezin getekend. Job en zijn vrouw kenden samen een gelukkig en gezegend huwelijksleven. Ze hadden uit de hand des Heeren tien kinderen ontvangen, en al die kinderen zijn opgevoed in de vreze des Heeren. Het offer en het altaar hadden een belangrijke plaats in het gezinsleven van Job. En elke keer als Job een offer bracht, ook heel persoonlijk voor

al zijn kinderen, was zijn vrouw daarbij betrokken. Daarom spreekt Job in onze tekst ook niet in de ik-vorm, maar in de wij-vorm: *zouden wij het goede van God ontvangen...* Job en zijn vrouw samen.

Zij hadden niet alleen kinderen en een gezegend gezinsleven, maar Job was ook schatrijk. Wat een vee heeft Job gehad. Wat een personeel had hij in dienst. En alles mocht hij zien als gave van de almachtige God. In zijn gezinsleven, in zijn werk, in zijn bezit, overal mocht hij de onderhoudende hand van de Heere zien. Ja, in alle dingen, zoals we dat ook tegenkomen in zondag 10.

En weet u wat nu zo bijzonder is op basis van verschillende getuigenissen van Job zelf? Dat hij te midden van al die zegeningen zijn Weldoener niet vergat. En dat is genade. Misschien kent u ook wel zo'n tijd in uw leven: voorspoed na voorspoed. Het ene na het andere ontvangen. En dan je Weldoener niet vergeten. Dan in voorspoed dankbaar zijn. Ondanks de zegeningen toch blijven zien op die geopende Vaderhand waar alles uit voortkomt. U voelt wel aan: dat is genade als je het in de voorspoed zo mag zien en zo mag beleven vanuit Zijn voorzienigheid.

Moeten we dan niet eerlijk zijn? Hoe dikwijls vergeten wij de Gever, de Onderhouder van alle goed? Job mocht de Heere in erkentenis houden. In Job 1 vers 21 horen wij hem getuigen: *De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd.* En in onze tekst zegt hij: *Zouden wij het goede van God ontvangen?*

Maar hoe kon Job dat eigenlijk doen? Waar kwam dat uit op, dat Job ook in de voorspoed dankbaar mocht zijn? Wel, Job was een man die genade gevonden had in de ogen van de Heere. Wij mogen van Job geloven dat hij wedergeboren was. En als een mens wedergeboren wordt, dan komt dat openbaar. Dan komen de vruchten van de wedergeboorte in het leven uit.

Als we dan naar Job 1 vers 1 gaan, dan lezen wij welke vier vruchten in het leven van Job openbaar kwamen. Hij was oprecht, hij was vroom, hij was Godvrezende en wijkende van het kwaad. Zeg, kan de Heere dat van jou zeggen? Van u? Van mij? Ik durf het van mezelf niet te zeggen. Ik zie veel te veel tekorten bij mezelf. Het is wel mijn gedurig gebed of de Heere zó in mij wil werken dat het openbaar mag komen: oprecht, vroom, Godvrezend, wijkend van het kwaad.

Wat betekenen deze vier woorden?

Het woordje oprecht wil zeggen dat Job wilde wandelen in de wegen van de Heere. Hij wilde niets liever dan dicht bij het Woord leven en een rechte weg gaan. Dat woord laat zien hoe Job naar buiten openbaar kwam.

Maar als een kind van God naar buiten openbaar komt als een oprecht mens, dan komt dat op uit het vernieuwde hart. Dat ligt opgesloten in het woordje vroom. Dat laat zien dat Job van binnen vernieuwd was, dat zijn wil vernieuwd was.

Daarbij was hij Godvrezend. Dat laat zien in welke verhouding hij tot de Heere stond. Hij had grote gedachten van de Heere en kleine gedachten van zichzelf. Hij had een kinderlijke, eerbiedige liefde tot de Heere en Zijn dienst ontvangen.

En daarom wilde hij ook niet zondigen, want hij leerde in zijn leven hoe gruwelijk het karakter van de zonde is. Daar wordt God mee onteerd. Daarom staat er ten vierde dat hij wijkende was van het kwaad.

Zo getuigde de Heere van Job. En door die genade die de Heere in zijn hart gewerkt had, zag hij ook de dagelijkse zegeningen, de voorspoed, als uit de hand van een almachtig God en een getrouw Vader. Als hij dan de vraag stelt: *zouden wij het goede niet van God ontvangen?* dan ligt het

antwoord al in de vraag opgesloten. Ja, al het goede ontvangen wij van die God die het goede geeft als een almachtig God en als een getrouw Vader.

Kijk, en dat heeft Job nu geleerd in zijn leven. Hij leerde op de school van de Heilige Geest wat het is om uit die Vaderhand te leven. Dat is ten diepste een aspect van de voorzienigheid.

Hoe leert een mensenkind, en ik zeg het maar heel teer, uit Gods Vaderhand leven? Zou je dat kunnen vertellen uit je eigen leven? Hoe leer je dat nu?

Moet je eens kijken hoe Job dat geleerd heeft. In het boek Job komen offer en altaar telkens weer terug. Job heeft geleerd dat er een Borg en Middelaar nodig is tussen God en zijn ziel. En het is toch diezelfde Job van wie wij weten dat hij juist op de puinhopen van de ellende door het geloof heeft mogen uitroepen: *Ik weet: mijn Verlosser leeft.*

Job heeft geleerd dat hij alleen gemeenschap met de Heere kan hebben in de weg van het offer. Wat zien we dan gebeuren? Als wij ervan uitgaan dat Job een nazaat van Ezau is, dan behoort hij wel tot het natuurlijke zaad van Abraham, maar hier komt Job ook openbaar als het geestelijke zaad van Abraham. Hij kon niet zonder het brandoffer. En hij heeft ook geleerd wat het karakter van het brandoffer is: dat dat nodig is tussen God en zijn ziel, en dat de rook van het brandoffer van het lam, dat heenwijst naar Christus, Gods toorn tot stilte brengt.

Dat heeft Job mogen leren: alleen in de weg van het offer weet ik dat God met mij verzoend is en dat mijn zonden zijn weggenomen. En wie dat mag leren kennen in zijn leven in een weg van recht, die gaat zien: God is niet meer vertoornd, maar God is een verzoend God. Ja, God openbaart Zich in Christus als de Vader van Zijn Kerk.

En als je dat mag leren op de school van de Heilige Geest, dan wordt die voorzienigheid van God zo'n wonder. Dan ga je het echt leren om uit die Vaderlijke hand te mogen leven. God, Die Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor Zijn ganse Kerk overgegeven heeft tot de dood, zal Hij ook niet met Hem alle dingen schenken? Dan mag alles uit Zijn Vaderhand komen.

Mag je zo ook leven? Is dat je leven voor Gods aangezicht? Mag je nu in de voorspoed die je van de Heere krijgt, ook Gods voorzienigheid zien? Dat zal blijken uit de vrucht.

En wat is de vrucht die in zondag 10 genoemd wordt als het gaat over het geloof in Gods voorzienigheid, wanneer het over voorspoed gaat? Dan is de vrucht dankbaarheid.

Gemeente, bent u wel eens echt dankbaar geweest? Kind van God in ons midden, wanneer was je voor het laatst echt dankbaar? Dat je hart vervuld was met de grootheid van de Heere en alles wat Hij gaf, en dat je zelf heel klein werd onder die God Die zo voor je zorgt? Dat je met Job kon zeggen: *De HEERE heeft het mij gegeven; de Naam des HEEREN zij geloofd. Ik heb al dat goede uit Zijn hand ontvangen.*

Kijk, dat mocht Job nu belijden door het geloof. Dat is een geloofsbelijdenis. Een belijdenis die voortkomt uit het echte geestelijke leven. Nee, Job sprak een ander niet na. Het was oprecht wat hij beleed. Het was uit ondervinding wat hij mocht getuigen.

Dat lezen we van zijn vrouw niet, al hadden ze samen al die tijdelijke zegeningen van de Heere ontvangen. *Wij hebben het goede ontvangen.* Misschien heeft zij dat ook wel eens gezegd. Maar sprak ze haar man slechts na?

En dan komen we tot onszelf, gemeente. Als wij nu ook zeggen dat wij alles uit de hand van de Heere ontvangen, ook de voorspoed, zeggen wij dat dan uit ondervinding zoals Job? Of zijn we dan als zijn vrouw, die het misschien nazegt? Dat is een groot verschil.

En als het dan gaat over dankbaarheid, gemeente, de ware dankbaarheid in de voorspoed, moeten we dan vanmiddag niet eens heel eerlijk met onszelf omgaan? Ik ook. Moeten wij dan niet eerlijk tegenover God zeggen, u in uw bank en ik op de kansel: Heere, wat een schuld. Wat een schuld, dat ik U zo dikwijls vergeet.

Dan kun je 's avonds op je knieën met je mond wel zeggen: Heere, ik dank U voor alles. Maar was het echt uit je hart? Dankbaar in voorspoed.

Laat dan die schuldbelijdenis gepaard gaan met een gebed: Heere, leer het mij. Leer het mij steeds meer en steeds weer, wat het is om in voorspoed dankbaar te zijn. Opdat wij mogen verstaan: *zouden wij het goede van de Heere ontvangen...*

Maar dan ook: *...en het kwade niet?*

2. Geduld in tegenspoed

Job kende met zijn vrouw een grote voorspoed. En Job vergat de Heere niet. Hij zag de Heere in alles wat hij ontving. Dat kwam vanwege het nieuwe leven dat in zijn hart was gelegd. Dat geestelijke leven vloeide voort uit Christus, Die het Leven is.

Al leefde Job diep in het Oude Testament, in de tijd van de aartsvaders, toch was bij Job in wezen hetzelfde gebeurd als wat wij later in het Nieuwe Testament bij Paulus lezen: *Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.*

En dat wist de Heere, want het was Zijn eigen werk. Maar weet u wie dat ook zag? De duivel. En die kon dat niet verdragen. Hij kon het niet uitstaan dat Job zo oprecht en vroom en Godvrezend en wijkende van het kwaad was.

Wat ging de duivel toen doen? Zonder dat Job er iets van wist, ging de duivel naar God toe. We lezen dat in Job 1 vers 6.

Ik weet het, gemeente: dit is één van de moeilijkste gedeelten uit Gods Woord. Begrijpen doen wij het toch niet, maar laten wij eenvoudig luisteren naar wat er staat en het aannemen zoals het gegaan is.

Er was een dag dat de zonen van God voor Gods aangezicht werden geroepen. Daarmee worden de engelen bedoeld, de gediensstige geesten, die uitgezonden worden op de aarde. De Heere roept hen als het ware voor Zijn troon om verslag uit te brengen van wat zij op de aarde gezien hebben. Natuurlijk had God dat zelf niet nodig, want Hij weet alle dingen. Maar het wordt ons menselijk voorgesteld, en laten we dat maar eenvoudig aanvaarden.

Toen zij verslag uitbrachten van wat zij op aarde gezien hadden, moeten zij ongetwijfeld ook gesproken hebben over dat godzalige leven van Job. Maar dan blijkt dat de duivel er ook is. Kan dat dan? Kan de duivel nog in de hemel komen? In eigenlijke zin niet, tenzij de Heere hem een ogenblik toelaat. En in dit geval gebeurt dat heel speciaal met het oog op Job. Want wat hier gaat gebeuren, valt allemaal onder Gods raad en voorzienigheid, al kunnen wij dat niet begrijpen.

Er ontstaat een gesprek tussen de Heere en de duivel. En wat zegt de duivel dan? Wel, hij heeft ook gezien hoe Job leeft. En nu zegt hij: die godsvreze van Job is natuurlijk wel logisch te verklaren.

Als U, o God, Job zoveel zegeningen geeft, dan kan ik wel begrijpen dat hij vroom en oprecht is. Maar let nu eens op: als U hem tegenspoed zendt, dan verdwijnt die vrome godsdienst wel.

Het is alsof de duivel zegt: zolang het goed gaat met Job, kan hij natuurlijk wel zingen: God heb ik lief. Maar als de tegenslagen komen, als de rampen komen, dan zult U zien: dan zegt hij Uw dienst vaarwel, en dan zal hij U vloeken.

Zou de duivel gelijk hebben? Als het schijnvroomheid bij Job zou zijn: ja. Als Job een tijdgelovige zou zijn, dan zou het geen stand houden. Heeft de Heere Jezus dat niet heel duidelijk gezegd in de gelijkenis van de zaaier? *Maar die in steenachtige plaatsen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort, en dat terstond met vreugde ontvangt; doch hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd; en als verdrukking of vervolging komt om des Woords wil, zo wordt hij terstond geërgerd.*

Maar als het geloof echt is, als de vreze des Heeren echt het werk van de Heere is, kan dan de zwaarste tegenspoed dat ongedaan maken? Nooit. En dat gaat de Heere bewijzen in het leven van Job.

Hoe doet de Heere dat? Hij geeft de duivel voor een ogenblik ruimte. Hij geeft de duivel een ogenblik macht over mensen en natuur om Job van schatrijk nameloos arm te maken.

En kijk wat er gebeurt. Op één dag komen de Sabeeërs en de Chaldeeën het land binnen. Ze doden bijna alle personeelsleden van Job. Er komt een vuur Gods van de hemel en dat verteert zijn vee. Er komt een grote wind uit de woestijn, zó sterk dat het huis waar zijn kinderen samen zijn, instort. En al zijn kinderen sterven in één ogenblik.

In één ogenblik wordt die rijke man Job één van de armste mensen van zijn tijd.

Wat een tegenspoed. Wat een rampen.

En hoe reageert Job? O gemeente, ik kan het ook niet beschrijven, maar een nameloze pijn en smart vervult zijn ziel. Hij scheurt zijn kleren, hij scheert zijn hoofd kaal, hij valt plat op de aarde voor het aangezicht des Heeren. En dan klinkt zijn stem in die nameloze ellende: *Naakt ben ik uit mijner moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarheen wederkeren; de HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd.*

Hoe is het mogelijk? En ik zeg u eerlijk: ik sta hier ook in verlegenheid. Al weet ik ook wel wat tegenspoed is, maar dit? Zo? Nee, toch niet zo.

En dan zeggen: *de HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd.* Terwijl je tien kinderen in het graf liggen. In één keer weggenomen. Al je vee weg. Bijna al je personeel weg. *De Naam des HEEREN zij geloofd.*

Hoe kon Job dat zeggen?

Gemeente, dat kon maar om één ding: omdat Gods genade in zijn hart triomfeert. Dat was nu Gods werk. Ja, hier zie je iets van Christus openbaar komen, Die in de allergrootste smart terechtgekomen is.

Hier mag Job toch zeggen: *de Naam des HEEREN zij geloofd.* Want Job leerde het: niet alleen de voorspoed, maar ook de tegenspoed komt uit die Vaderlijke hand.

We lezen in antwoord 27 van zondag 10 dat rijkdom en armoede allebei uit de hand des Heeren komen. En hier hebben wij een voorbeeld. Rijkdom zag Job uit de hand des Heeren, maar zijn totale armoede en tegenspoed ook. Van zeer rijk werd hij in een ogenblik zeer arm.

Toch is de duivel nog niet tevreden. Want hij gaat nog een keer op bezoek bij God. We lezen dat in het tweede hoofdstuk. En als de Heere dan zegt dat Job Hem nog steeds vreest, juist in de tegenspoed die hem overkomen is, dan zegt de satan smalend: *Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven.*

Wat bedoelt de duivel daarmee? Dit: een mens vindt zijn eigen huid, zijn eigen lichaam, veel waardevoller dan de huid of het lichaam van een ander. Zo is het met Job ook, zegt hij. Hij heeft wel zijn kinderen verloren, maar zijn eigen huid en zijn eigen leven heeft hij nog. Maar let maar eens op, als U aan zijn huid gaat zitten, als U hem slaat met een ernstige ziekte, dan zal Job U in Uw aangezicht zegenen.

Dat woordje *zegenen* kan inderdaad twee betekenissen hebben. Het kan een gunstige betekenis hebben, maar het kan ook betekenen: vaarwel zeggen, lasteren, vervloeken. En dat is hier de bedoeling.

Nu zegt de duivel dus: als U nu zijn lichaam aantast, dan zal Job U vervloeken.

Zal dat gebeuren? Nee. De satan liegt.

Job zal de Heere niet vervloeken. Daarom zal de Heere ook nu laten zien dat Zijn werk in het leven van Job echt waarheid is. De duivel krijgt nog één keer macht om het lijden van Job nog zwaarder te maken. En dan lezen we: *Toen ging de satan uit van het aangezicht des HEEREN, en sloeg Job met boze zweren van zijn voetzool af tot zijn schedel toe.*

Groter kon de tegenspoed bijna niet worden. Daar zit hij dan, met die ernstige ziekte, op een ashoop.

Dan zou je zeggen: nu zal hij toch wel enige vertroosting en verkwikking van zijn eigen vrouw krijgen. Maar nee. Jobs vrouw kan dit echt niet meer begrijpen. Ik zie haar als het ware voor hem staan: *Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zegen God, en sterf.*

Daar gebruikt zij hetzelfde woord als de duivel. Vervloek God, en sterf.

Waarom staat dat nu zo in de Schrift? Als een ontdekkend woord, gemeente. Want we moeten eerlijk zijn: wij gevallen mensen, die aan de kant van de duivel gevallen zijn en bij God vandaan gevallen zijn door onze zonde, staan van nature niet aan de kant van God. En wij spreken van nature ook niet de taal die Job hier door het geloof mag uitspreken.

Het is heel ontdekkend om te zeggen, maar wij staan van nature aan de kant van Jobs vrouw.

Heb je dat ook wel eens meegemaakt? Dat er tegenspoed kwam, nog niet eens te vergelijken met Job, en dat het vanbinnen begon te bruisen? Wat kan het moeilijk zijn als de ene golf van tegenspoed na de andere over je levensschip heengaait. En dat je soms wel eens uitroept: houdt het nu nooit op?

Wat ligt dan het gevaar dichtbij om in dit alles God de schuld te geven en dan maar te stoppen met Hem te dienen. En reken maar dat de duivel dan tevoorschijn komt.

Die vrouw van Job werd opstandig. Ben jij het ook wel eens geweest? Ik wel. U moest eens weten wat een opstandig hart ik hier vanbinnen heb. Eigenlijk kan ik tegen de minste tegenspoed niet op. U ook niet. Jij ook niet. Nee hè. En als je gewillig mag zijn, is dat Gods genade.

Wat zie je dan gebeuren in het leven van Job als zijn vrouw zo tekeergaat? Het waren ook haar kinderen die stierven. Het was ook haar bezit dat weg is. En nu is zij, voor haar gevoel, ook nog haar man kwijt. Zij ergert zich aan deze weg. Zij kan niet buigen onder God. Zij kan het niet eens zijn met Gods voorzienigheid.

Maar Job mocht dat door genade wel. En dan gaat hij zijn vrouw terechtwijzen. Dat was liefde van Job, want hij hield nog van haar. En liefde is scherp. Hij zegt: *Gij spreekt als een der zottinnen spreekt. Zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?*

Wij, jij en ik samen, o vrouw. Job mag hier weer getuigen. Ook die tegenspoed komt uit Zijn hand. Het is Zijn almachtige en alomtegenwoordige kracht, waardoor Hij hemel en aarde, met alle schepselen, als met Zijn hand nog onderhoudt en also regeert. Dan komen loof en gras, regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijs en drank, gezondheid en ziekte, rijkdom en armoede en alle dingen, niet bij geval, maar uit Zijn Vaderlijke hand ons toe.

Wat een geloof komen wij tegen bij Job. *Zouden wij het goede ontvangen van God, en het kwade niet?* En weet u wat dat nu is? Een aanfluiting voor de duivel. En tegelijk is deze belijdenis tot eer van een almachtig God en een getrouw Vader.

Job mocht in deze onbegrepen weg, in dat diepe lijden, zijn God geen onrecht toeschrijven. Hij zag het kwade bij God vandaan. Nee, geen toeval, geen noodlot. Job mocht geloven: alles wat mij overkomt, komt uit Zijn Vaderlijke hand.

En Job heeft mogen beoefenen om in de tegenspoed geduldig te zijn. Niet dat hij dat altijd geweest is, want er komen ook ogenblikken in het boek Job dat hij bezwijkt onder deze moeilijke weg. En toch komt het iedere keer weer terug. Zó zelfs dat later in het Nieuwe Testament de apostel Jakobus spreekt over de verdraagzaamheid van Job.

Dat kunnen we ook ontleen aan het woordje ontvangen. Twee keer wordt dat woord in onze tekst gebruikt. God heeft het goede gegeven en Hij heeft ook het kwade gegeven, en daarom heeft Job het mogen ontvangen.

Dat is een heel bijzonder woord in het Hebreeuws. Het betekent niet alleen dat Job iets gekregen heeft. Het betekent ook niet alleen dat Job het kwade verdragen heeft. In dat woordje ontvangen zit ook dat Job het gewillig aangenomen heeft.

Dat is toch wel heel bijzonder. Dit is voor ons menselijk verstand niet te vatten. Eigenlijk is het onaanvaardbaar. Heeft Job dit alles, ook dit kwade, als het ware gewillig uit de hand des Vaders mogen ontvangen, ja mogen aannemen? Ziet Job dit echt als een gift van de Heere? Als een geschenk uit de hemel?

Maar Job, hoe kun je dat toch zeggen? Hoe kun je die onuitsprekelijke smart die je nu moet meemaken, belijden en zien als een gift uit de hemel?

En toch zegt hij het. Het kwade ontvangen van God, als uit Zijn Vaderlijke hand. Ja, dat is geloof. Dat is geloof om ook de tegenspoed uit Zijn Vaderlijke hand te zien.

Dat hebben wij ook nodig als de Heere ons in wegen van tegenspoed leidt. Om dan terecht te mogen komen bij een almachtig God, een alomtegenwoordige God, een getrouw Vader. Om in Zijn voorzienigheid kinderlijk te geloven.

Denk nu niet dat Job jarenlang in deze ellende gelopen heeft. Die indruk zou je kunnen krijgen, omdat het boek Job zo lang is en er zoveel gesprekken plaatsvinden. Maar reken er maar niet op dat Job heel lang in deze ellende gebleven is. De Heere heeft hem op Zijn tijd weer genadig verlost. U kunt het lezen aan het einde van het boek Job.

Gemeente, hoe ligt het in uw en jouw leven als het gaat over het geloof in Gods voorzienigheid? Wist u dat Gods kinderen bij tijden zó'n rust mogen vinden in de voorzienigheid Gods, juist ook als de Heere moeilijke wegen met hen gaat?

Dan wil de Heere iets heel wonderlijks in je hart werken. Weet u wat? Overgave. Om het nu in Gods hand te leggen, hoe het ook gaat en hoe het ook zal gaan in de toekomst. Dat wij door het geloof gedurig mogen zien op een getrouw God en Vader, Die ervoor instaat dat niets en niemand Zijn kinderen zal kunnen scheiden van Zijn liefde. Dat Hij ervoor instaat dat in de grootste smart hun hart op de Heere gericht mag zijn en in de Heere gerust mag zijn.

Dan kan het soms wel stormen als het gaat om Gods voorzienigheid. Maar als de Heere komt met de genadegaven van rust en stilte en overgave, dan komen de ogenblikken dat Gods kinderen zeggen: Heere, wat U doet is goed.

Amen.